

OPINIONS

Nº 113 - any 2020

Estat d'excepció

Quan s'ha viscut molts anys i ens sentim ufanosos del suposat coneixement que tenim del món pensant que ja en tornem de tot, que poques coses ens poden sorprendre perquè l'experiència ensenya més que els mateixos estudis i, de la humilitat no sabem ni de quin color va vestida; ves per on, s'esdevé algun succés que ens fa sortir bruscamment d'aquesta superioritat i ens recorda que, malgrat la demostració de saviesa que fem, de poc serveix tanta arrogància davant forces superiors amb les quals no comptem.

Vivim temps d'incertesa. El món va millorant pel que fa a tecnologia, però, segueix sent un lloc en el qual rondem "esperits malignes".

En aquest moment un d'ells és el que s'ha batejat amb el nom de "COVID-19" (de Coronavirus n'hi ha de molts tipus: des del que produeix un refredat fins d'altres que provoquen malalties més greus). Un virus que està alterant tot el sistema social i econòmic mundial, i, de retruc, la nostra manera de fer i pensar, perquè no es preveuen solucions a curt termini.

Després de rebre un munt de WhatsApp dient més o menys el mateix referent al virus en qüestió, un d'ells ha fet que m'envaís una onada d'indignació. Conté l'entrevista que un presentador de TV espanyol fa a un periodista que ha estat investigant a fons de com s'ha originat el maleït virus.

L'entrevista't, David Felipe Arranz, responsable de Premsa i Comunicació externa, que segons el presentador és una persona seriosa, que no diu o escriu res a la babalà, perquè sap les conseqüències negatives que pot portar exposar fets difamatoris d'entitats i persones, sense tenir una plena certesa del que està dient, manifesta el següent:

El 18 d'octubre del 2019 en un laboratori de Nova York (amb un nom molt enrevessat), es va parlar d'un projecte sobre un virus sintètic que, en cas de fer-se real, podria provocar 65.000.000 de morts a tot el món.

L'assaig d'aquest virus va tenir lloc en un laboratori de Wuhan, una ciutat ubicada a la Xina i considerada de primer ordre com a centre econòmic, financer, comercial, cultural, educatiu i, amb un important centre de transports, dotzenes de ferrocarrils, carreteres i autopistes.

En aquest assaig, hi participaren França i el laboratori de microbiologia del Canadà, amb el vistiplau del vicepresident de la transnacional farmacèutica Johnson and Johnson i el president del grup líder mundial de la producció de material mèdic, juntament amb altres representants de multinacionals.

El resultat fóra: un virus de gran agressivitat, perfectament estudiat i construït, que començà a fer-se present a finals del 2019 a la Xina i que, ràpidament s'estengué com epidèmia travessant les seves fronteres i convertint-se en pandèmia.

En aquests moments a Europa i, com epicentre Itàlia juntament amb Espanya, el virus ja supera els casos dels contagiats a la Xina.

No cal que constati la quantitat d'infectats i morts doncs, els mitjans de comunicació, s'encarreguen d'assabentar-nos-en, però, el que sí a què em dispo, és a fer-ne palès del següent:

Suposant que la teoria del Sr. David Felipe sigui certa ¿Hauria estat fabricat aquest virus per carregar-se part d'una població que en aquest moment arriba a 6.000 milions de persones i que es preveu el 2025 serà de 8.500 milions? O ¿potser pensaven guardar-lo com arma biològica per utilitzar-la quan els convingués i fer una destrucció massiva de persones i animals?

Pel que es veu hi ha psicòpates tipus Hitler, que actuen contra la humanitat i que practiquen la doctrina de sembrar por, inseguretat i confusió, perquè saben són tres mitjans amb una gran capacitat destructiva per a poder manipular i controlar la gent.

¿Esperen els poderosos (que en realitat són els que ens governen), que es produeixi una crisi de magnitud impensable amb un bloqueig mundial de l'economia, per després vendre al millor postor o repartir-se els trossos que n'hauran quedat, mentre el ciutadà que amb esforços i suors havia "tirat endavant" un comerç o una petita empresa trigarà molt temps a recuperar-se?

Som una societat basada en la productivitat i el consum, que origina una rutina de treball que ens té ocupats moltes hores, i, de sobte, se'ns obliga, a una parada forçosa en la nostra quotidianitat. Quiets a casa, que ningú ens toqui, que ningú ens besí, que ningú ens abraçi, tot s'ha de fer a distància sense contacte i en la fredor de l'absència.

¿Haurem de fer servir l'espai virtual, com fan milions de joves, per a contactar amb els nostres estimats donant la falsa il·lusió de proximitat real? ¿Què farem després d'ordenar papers, arreglar armaris, endreçar golfes i pintar la cambra que necessita un bon rentat de cara?

¿Fóra ara un moment idoni per pensar perquè estan succeint tants esdeveniments calamitosos arreu del món?

Per una banda erupcions de volcans, terratrèmols, tsunamis, incendis, desbordaments de rius, plagues, etc.

Per altra, esdeveniments en què solament intervé l'home: terroristes que donen la vida i treuen la dels altres per una causa política o religiosa. Governos que fan i desfan al seu antull. Polítics i no polítics que han prosperat a costa de les nostres butxaques, mentre grans sectors de la població s'han quedat i es queden amb uns ingressos minsos o sense llocs de treball. Individus prepotents que ocupen un seient amb pretensions de superioritat, que amaguen la seva incultura i la seva mesquinesa darrere el seu càrrec, esperant l'estipendi que rebran a final de mes per "l'esforç realitzat". L'absolució, que per la seva "categoria", han rebut veritables lladres després d'haver cobrat comissions milionàries o d'haver manllevat els nostres diners. L'Església Catòlica, que està passant un dels seus pitjors moments en haver sortit a la llum la corrupció de molts dels seus representants, etc., etc.

¿I que me'n dieu de les famílies senceres confinades en campaments pitjor que animals, esperant travessar fronteres per trobar un lloc de treball? ¿I dels nens orfes a causa de les guerres, bruts, adherits de fred, buscant menjar a les escombraries, sense sabates i amb qualsevol cosa lligada als peus perquè els protegeixi de trepitjar la immundícia de la qual n'estan voltats?

¿I dels nadons xuclant d'uns pits que no tenen llet i per tant moriran de fam en braços de les seves esquelètiques mares impotents per a fer-hi res?

La societat del benestar ens ha tornat insensibles davant tantes injustícies i, si seguim per aquest camí, no es necessitaran virus per destruir-nos de mica en mica.

¿Movem un dit perquè hi hagi un canvi en tot el que està passant o necessitem una bona sotragada personal per fer-nos reaccionar? Per indolència ¿Seguirem atrapats per les urpes dels voltors que disposen de les nostres vides?

Aquest virus no va de broma, a l'inrevés que les guerres, actua sense violència, però, farà una bona escabextxada de persones, sobretot grans, i, alhora, un gravíssim perjudici en l'economia mundial que repercutirà en les nostres butxaques.

En una societat on impera l'orgull i l'egoisme ¿estem preparats per afrontar tot plegat?

Esperem que aviat trobin la manera de com fer desaparèixer aquest pernicios virus i que, cas que durant aquest temps d'incomunicació haguem pres decisions de solidaritat, procurar no passi com el que diu la dita castellana "*muerto el perro se acabó la rabia*".

Cloenda

¡Què en som d'afortunats els que tenim una casa, un bon llit, un rebost ple i algú a qui recorre en cas que calgui!

La cosa va per llarg i ens haurem d'anar acostumant durant un temps a una nova vida. ¿Servirà aquest temps, per reflexionar sobre la nostra petitesa, la fugacitat de la vida i, aprendre a gaudir de cada instant satisfactori que el destí ens va oferint? No posposem res per demà que el demà és molt incert. Deixem de banda cants de sirena que ens "ensordeixen" i, a voltes, van en direcció contrària al que desitgem ja fa molt temps.

I hauria mòlt més a escriure sobre aquest tema i les seves derivacions, però, no vull allargar-me i m'acomio amb un poema que he titulat:

Esperança

Tornarem a fer abraçades i a assaborir els petons.
Ara, però, hem de resignar-nos en llençar un bes amb la mà, des de lluny...
testimoniant que, per molts virus que hi hagi
no evitaran que fem mostres de la nostra estimació.

Tornarem a estrènyer amb força als bons amics,
a "arreglar el món" i a riure de qualsevol acudit.
La paranoia i la por, no són ni seran el medi per inclinar la balança cap a l'oblit,
perquè, els sentiments perduren... malgrat la separació.

Ens obliguen a estar a casa, confinats,
i, ho farem com a defensa d'un virus, però...
sense que condeixi el pànic.
Que cadascú a sa manera, lluiti contra l'invasor.
Ben segur que, d'aquesta, com en altres ocasions, en sortirem triomfadors.

Maria Mercè Usón